

Główny Inspektorat Ochrony Środowiska

Monitoring gatunków zwierząt z uwzględnieniem specjalnych obszarów ochrony siedlisk Natura 2000, lata 2023-2025

Sprawozdanie z monitoringu barczatki kataks *Eriogaster catax* w roku 2025

Adam Malkiewicz

Barczatka kataks *Eriogaster catax* – samiec (fot. A. Malkiewicz)

Sfinansowano ze środków
Narodowego Funduszu
Ochrony Środowiska
i Gospodarki Wodnej

Spis treści

I. Informacje ogólne	3
II. Region biogeograficzny alpejski	5
1. <i>Stan ochrony gatunku.....</i>	5
Ocena stanu parametru populacja.....	5
Ocena stanu parametru siedlisko.....	6
Ocena stanu parametru perspektywy ochrony	7
Ogólna ocena stanu ochrony gatunku	7
2. <i>Oddziaływania i zagrożenia wykazywane na stanowiskach</i>	8
Stwierdzone oddziaływania.....	8
Przewidywane zagrożenia	8
3. <i>Stosowane i zalecane działania ochronne</i>	9
III. Region biogeograficzny kontynentalny.....	10
1. <i>Stan ochrony gatunku.....</i>	10
Ocena stanu parametru populacja.....	11
Ocena stanu parametru siedlisko.....	11
Ocena stanu parametru perspektywy ochrony	12
Ogólna ocena stanu ochrony gatunku	12
2. <i>Oddziaływania i zagrożenia wykazywane na stanowiskach</i>	13
Stwierdzone oddziaływania.....	13
Przewidywane zagrożenia	14
3. <i>Stosowane i zalecane działania ochronne</i>	14
Piśmiennictwo.....	15

I. Informacje ogólne

Kod, nazwa polska i nazwa łacińska gatunku

1074 Barczatka kataks *Eriogaster catax*

Region biogeograficzny

ALP – region biogeograficzny alpejski

CON – region biogeograficzny kontynentalny

Koordynator główny

Łukasz Przybyłowicz

Koordynator krajowy

Adam Malkiewicz

Eksperti lokalni

Adam Górnicki, Marcin Kadej, Krzysztof Konieczny, Adam Larysz, Adam Malkiewicz, Bartłomiej Pacuk, Janusz Ratajczak, Andrzej Ruszlewicz, Roman Zamorski

Eksperti dodatkowi

Artur Berezowski, Paweł Chmielowiec

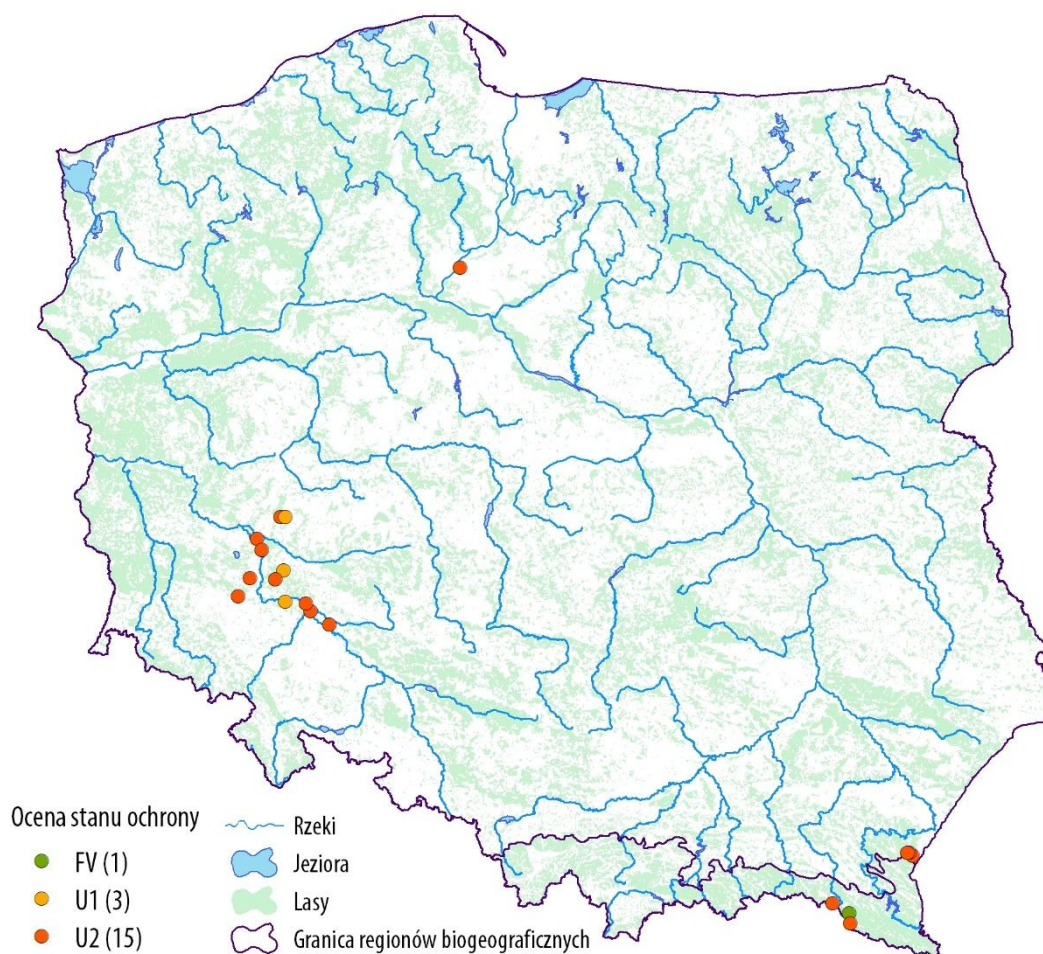
Informacja o ewentualnych zmianach w metodyce monitoringu

Bdania prowadzono zgodnie z metodyką opisaną w przewodniku monitoringu z modyfikacją z 2021 r.

Informacja o wykorzystaniu wyników z innych projektów

Nie korzystano.

Stanowiska monitoringowe

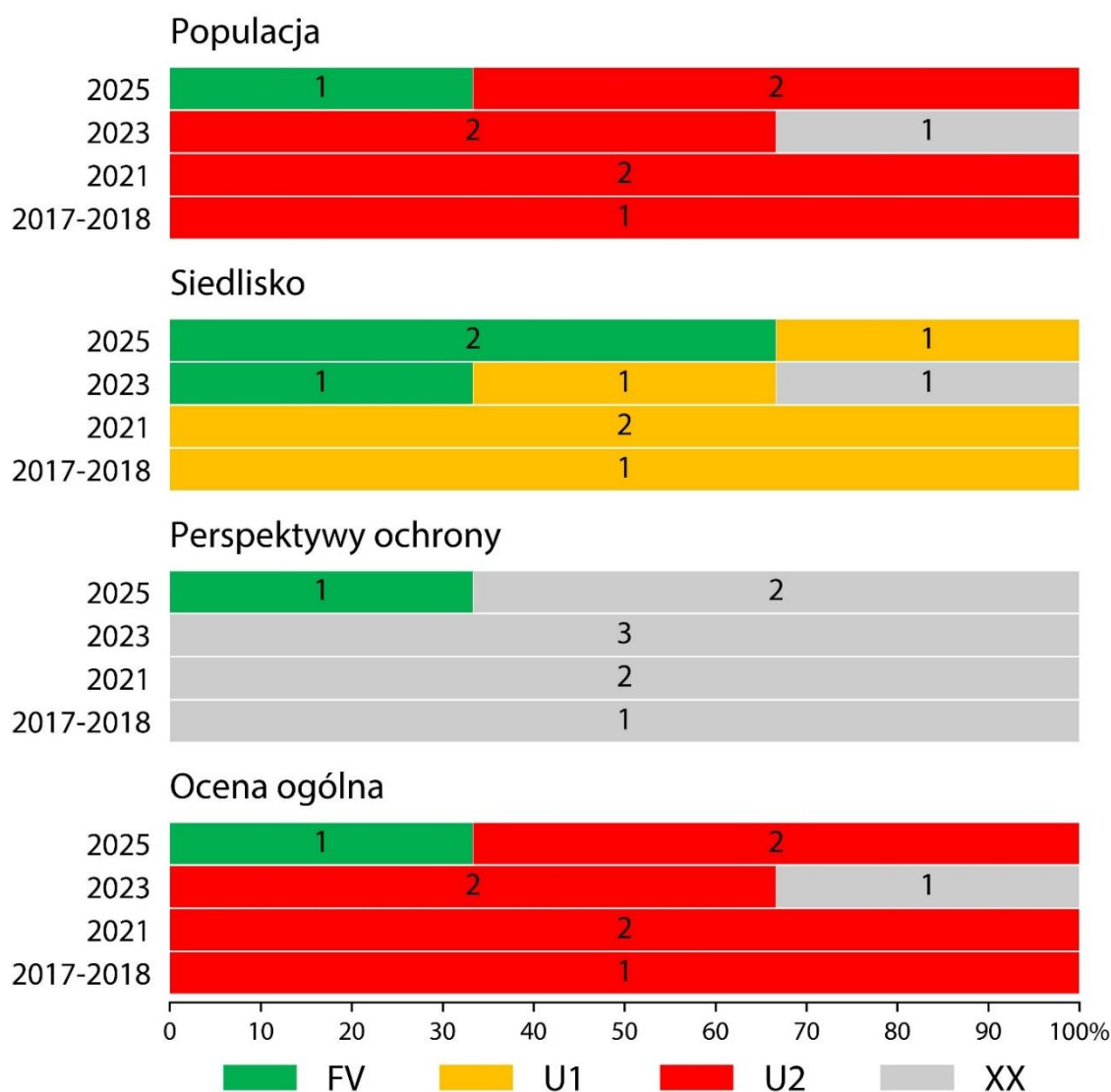
Ryc. 1. Rozmieszczenie stanowisk gatunku monitorowanych w roku 2025.

Tab. 1. Liczba stanowisk badanych w poszczególnych cyklach prac monitoringowych.

Cykl	Rok/lata badań	Liczba monitorowanych stanowisk			Liczba nowych stanowisk		
		ALP	CON	Razem	ALP	CON	Razem
2009-2011	2010	0	8	8	0	8	8
2013-2014	2014	0	15	15	0	7	7
2015-2018	2017-2018	1	15	16	1	0	1
2020-2021	2021	2	16	18	1	2	3
2023-2025	2023	3	16	19	1	0	1
2023-2025	2025	3	16	19	0	2	2

II. Region biogeograficzny alpejski

1. Stan ochrony gatunku

Ryc. 2. Liczba stanowisk z daną oceną parametru i oceną ogólną stanu ochrony.

Ocena stanu parametru populacja

W 2025 r. stan populacji określono jako właściwy (FV) na 1 stanowisku (Radoszyce) i jako zły (U2) na dwóch stanowiskach (Łupków i Jasiel) (ryc. 2). Liczebność względna określana liczbą gniazd gąsienic jest głównym wskaźnikiem stanu populacji (tab. 2). W trakcie badań przeprowadzonych w 2025 r. na dwóch stanowiskach monitoringowych w regionie alpejskim (Łupków, Radoszyce) udało się wykazać obecność gatunku, lecz na pierwszym tylko na poziomie oceny złej (U2), co jest

równoznaczne ze złą oceną stanu populacji. W Radoszycach ocena poprawiła się do właściwej (FV). Na trzecim stanowisku (Jasiel), badanym powtórnie, zdecydowano się na ocenę złą, gdyż znowu nie wykryto tam obecności gatunku. W poprzednim badaniu stan populacji na obu ocenianych stanowiskach oceniono jako zły (U2), a na trzecim jako nieznany (XX).

W oparciu o wyniki monitoringu 3 stanowisk stan populacji w regionie alpejskim należy określić jako zły (U2), aczkolwiek bardziej adekwatna byłaby tu ocena XX (stan nieznany) z uwagi na wciąż słabą wiedzę o występowaniu barczatki kataks w tym regionie (Bury 2015, 2018).

Ocena stanu populacji gatunku w regionie alpejskim: U2

Tab. 2. Zestawienie ocen wskaźników stanu populacji.

Wskaźnik	Liczba stanowisk z oceną			
	FV	U1	U2	XX
izolacja przestrzenna	3	0	0	0
względna liczebność	1	0	2	0

Ocena stanu parametru siedlisko

W przypadku dwóch po raz kolejny badanych stanowisk w Bieszczadach – Łupków i Radoszyce – stan siedlisk oceniono jako właściwy (FV). Na stanowisku w Beskidzie Niskim siedlisko oceniono na U1 (ryc. 2). W Bieszczadach na obu badanych stanowiskach udział zarośli tarniny mieścił się w przedziale 50-60% (duża ilość dostępnych dla gatunku zarośli tarninowych różnej wielkości). W Radoszycach i w Łupkowie zarośla tarninowo-głogowe występują wzdłuż całego zbocza, toteż sama obecność tarniny nie wydaje się być czynnikiem ograniczającym. Jest nim raczej obecność i odpowiednie zwarcie tarniny w miejscach nasłonecznionych, a jednocześnie osłoniętych od wiatrów – o odpowiednim dla barczatki kataks mikroklimacie (Bury 2015). Na stanowisku Jasiel, krótko przed pierwszą kontrolą, większa część tarniny tam obecnej została wycięta w ramach działań ochronnych w rez. „Źródłiska Jasiołki”. Ekspozycje tam dostępne nie wydają się czynnikiem wpływającym negatywnie na składanie jaj przez motyle (tab. 3). W czasie kontroli zaobserwowano na stanowiskach karpackich skupiska porostów, które miejscami niemal w całości opanowały stosunkowo młode krzewy tarniny. W takich sytuacjach plechy tych porostów mogą zajmować optymalne miejsca składania złożów jaj przez barczatkę w rozwidleniach grubszych gałęzi tarniny. To naturalne zjawisko, o ile się nasili, może trwale pogorszyć stan ochrony siedlisk gatunku w tym regionie. W poprzednim badaniu na stanowisku Radoszyce stan siedliska oceniono jako niezadowolający, a więc w przypadku tego stanowiska nastąpiła poprawa stanu siedliska ze względu na wzrost udziału (młodych) zarośli tarninowych (podrost wyciętych wcześniej krzewów).

Ocena stanu siedliska w regionie alpejskim: U2**Tab. 3.** Zestawienie ocen wskaźników stanu siedliska.

Wskaźnik	Liczba stanowisk z oceną			
	FV	U1	U2	XX
ekspozycja stanowiska	3	0	0	0
udział zarośli tarninowych	2	1	0	0

Ocena stanu parametru perspektywy ochrony

Perspektywy ochrony barczatki kataks na badanych stanowiskach oceniono w 2025 r. jako nieznane, podobnie jak w poprzednich badaniach w 2021 i 2023 r. (ryc. 2). Ocena tego parametru jest oceną ekspercką, opierającą się głównie na aktualnym stanie dwóch poprzednich parametrów: stan populacji i siedliska z uwzględnieniem stwierdzanych oddziaływań i prognozowanych zagrożeń. W przypadku Łupkowa przyszłość gatunku jest trudna do przewidzenia; jest on tam bardzo nieliczny, niełatwy do wykrycia, nie każdego roku udaje się go znaleźć na stanowisku. Przyszłość stanowiska Jasiel jest wątpliwa; w 2023 r. siedlisko gatunku zostało zniszczone i brak informacji dotyczących zakresu prac leśnych planowanych w nadchodzących latach. Najlepsze rokowania dotyczą stanowiska Radoszyce, gdzie doszło do poprawy warunków oraz wzrostu stanu populacji, ponadto w najbliższej okolicy znajdują się potencjalnie dogodne środowiska do rozwoju barczatki kataks, a w użytkowaniu dominuje wypas owiec i krów. Jest zatem szansa, że gatunek tam przetrwa.

Perspektywy ochrony gatunku w skali całego alpejskiego regionu biogeograficznego są nieznane. Stan wiedzy o barczatce kataks w tym regionie jest nadal słaby, mimo nowych stwierdzeń oraz czterokrotnego monitoringu (Bury 2015, 2018).

Ocena perspektyw ochrony gatunku w regionie alpejskim: XX**Ogólna ocena stanu ochrony gatunku**

W przypadku dwóch stanowisk badanych już wcześniej, przed 2023 r., stan ochrony barczatki kataks dla jednego (Łupków) oceniono jako zły (U2), z uwagi na zły stan populacji (niska liczebność gatunku), a dla drugiego (Radoszyce) jako właściwy (FV). Dla stanowiska Radoszyce ocena zmieniła się od badania w 2023 r., a dla stanowiska Łupków ocena pozostaje taka sama jak w poprzednim badaniu. Stan ochrony gatunku na trzecim, stosunkowo nowym stanowisku Jasiel określono jako zły (U2). Gatunku nie stwierdzono, ale nastąpiło silne zaburzenie warunków siedliskowych (wycięcie zarośli tarninowych).

Brak nowych danych, w tym publikacji naukowych, które mogłyby rzucić światło na stan ochrony gatunku regionie. Nie wiadomo też, na ile badane stanowiska są izolowane od najbliższych aktualnie populacji słowackich.

W oparciu o oceny na badanych stanowiskach stan ochrony w regionie alpejskim należy również określić jako zły. Niemniej, z uwagi na słabą wiedzę o występowaniu gatunku w regionie biogeograficznym alpejskim, odpowiedniejsza byłaby ocena XX – stan nieznany.

Ogólna ocena stanu ochrony gatunku w regionie alpejskim: U2

Kierunek zmian: stan stabilny

2. Oddziaływania i zagrożenia wykazywane na stanowiskach

Stwierdzone oddziaływania

Stanowisko Radoszyce sąsiaduje z działkami, na których prowadzony jest wypas owiec i krów. Prawdopodobnie działki z siedliskiem barczatki były poprzednio również wypasane. Nie powoduje to istotnego oddziaływania na siedlisko gatunku, gdyż owce nie zgryzają krzewów tarniny, ani jej nie tratują. Na drugim stanowisku w Łupkowie stwierdzono jedynie małopowierzchniowe wypalanie, lecz nie stanowi ono istotnego oddziaływania, które by ograniczyło populację barczatki kataks. Natomiast na stanowisku Jasiel stwierdzono ingerencję i zakłócenia powodowane przez działalność człowieka: odkrzaczanie rezerwatowych powierzchni łąkowych (w 2023 r.), ulegających sukcesji naturalnej przez zarastanie tarniną i głogiem. Obecnie krzewy te odrastają, co powinno przyczynić się w przyszłości do odnowienia siedliska barczatki, a być może też jego ponownego zasiedlenia.

Przewidywane zagrożenia

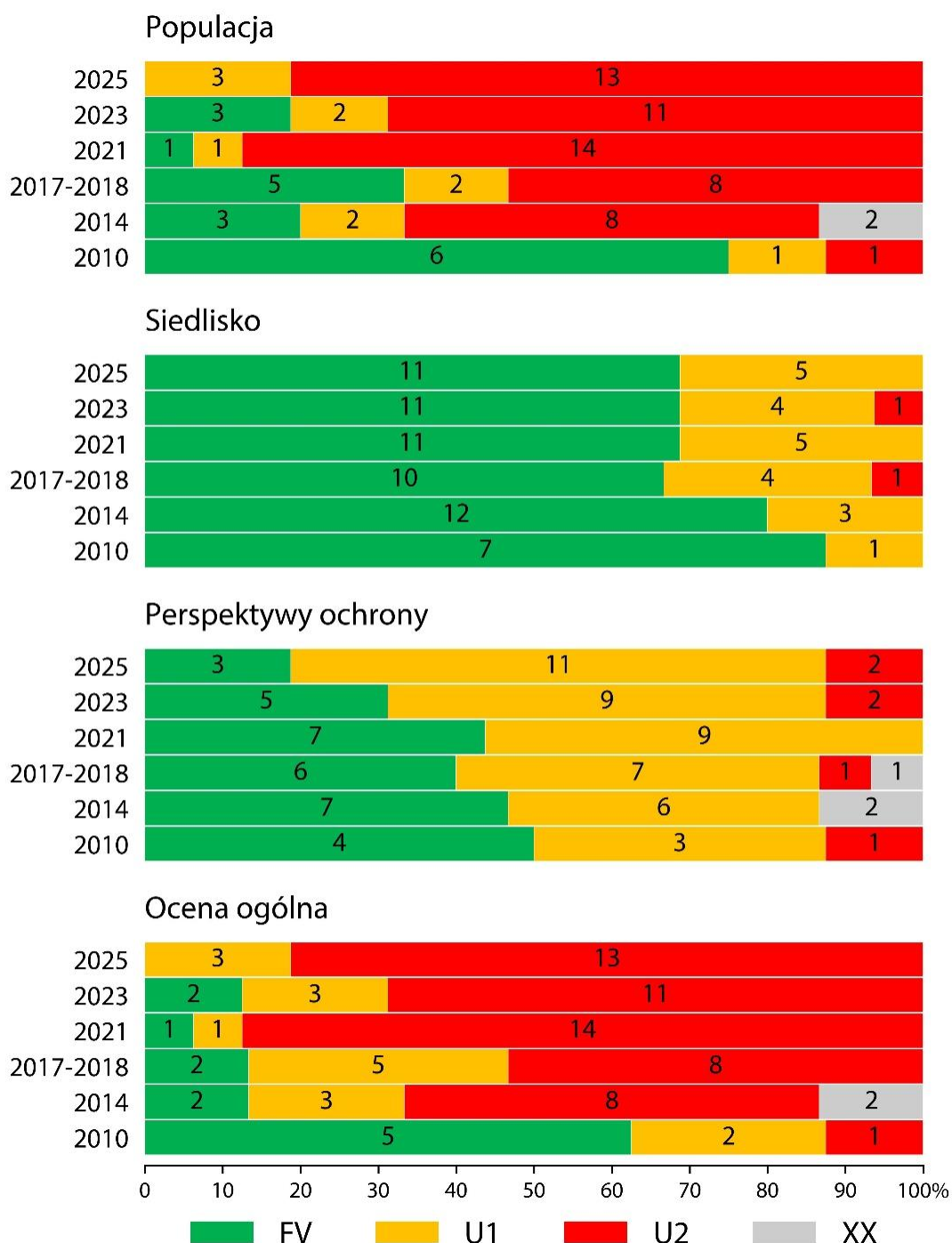
Nie stwierdzono zagrożeń, które mogą mieć istotny wpływ na stan ochrony gatunku w przyszłości, poza wypalaniem (łupków) i nieokreślonymi bliżej zakłóceniami, powodowanymi przez działalność człowieka. W czasie kontroli zaobserwowano natomiast na stanowiskach karpackich skupiska porostów, które miejscami niemal w całości opanowały stosunkowo młode krzewy tarniny. W takich sytuacjach plechy tych porostów zajmują często optymalne miejsca składania złoż jaj w rozwidleniach grubszych gałęzek tarniny. To naturalne zjawisko, o ile się nasili, może trwale pogorszyć stan ochrony siedlisk gatunku w tym regionie.

3. Stosowane i zalecane działania ochronne

Dla stanowiska Jasiel zaleca się odstąpienie od wycinki krzewów tarniny w miejscach, gdzie stwarza ona dogodne warunki do zasiedlenia przez barczatkę kataks. Dotyczy to szczególnie stoków o wystawie południowej i południowo-wschodniej.

III. Region biogeograficzny kontynentalny

4. Stan ochrony gatunku

Ryc. 3. Liczba stanowisk z daną oceną parametru i oceną ogólną stanu ochrony.

Ocena stanu parametru populacja

Podobnie jak w regionie biogeograficznym alpejskim, stan populacji barczatki kataks w regionie kontynentalnym w 2025 r. był zły na większości monitorowanych stanowisk (75%) (ryc. 3). Na 4 stanowiskach w ogóle nie stwierdzono obecności gatunku, a na kilku kolejnych stwierdzono tylko pojedyncze oprzędy, a więc względna liczebność populacji była bardzo niska, na poziomie oceny U2. Gatunek był najliczniejszy na stanowisku Uraz-Raków-Kotowice (U1), gdzie względna liczebność osiągnęła wielkość 23 oprzędy/500 m (co jest wynikiem niższym o ponad 100% w stosunku do tego z 2023 r.) (ryc. 3).

W 2025 r. stan populacji barczatki kataks oceniono nieco gorzej niż w poprzednim badaniu (ryc. 3). Wzrosła liczba ocen U2, co wiązało się z mniejszą liczebnością w stosunku do poprzedniego badania. Porównanie średnich wartości tego wskaźnika na wszystkich stanowiskach wskazuje na spadek w stosunku do 2023 r., natomiast w skali wieloletniej (4 sezony badań) raczej na fluktuacje liczebności (ryc. 3).

Należy zaznaczyć, że w 2025 r. badano dwa nowe stanowiska (Parszowice i Wrocław-Strachocin), uzupełniające sieć monitoringu po wycofaniu stanowisk Czaplice i Jurcz-Prochowice w efekcie badań w 2023 r.

W oparciu o wyniki monitoringu stan populacji gatunku w regionie biogeograficznym kontynentalnym należałoby ocenić jako zły (U2).

Ocena stanu populacji gatunku w regionie kontynentalnym: U2

Tab. 4. Zestawienie ocen wskaźników stanu populacji.

Wskaźnik	Liczba stanowisk z oceną			
	FV	U1	U2	XX
izolacja przestrzenna	15	0	1	0
względna liczebność	0	3	13	0

Ocena stanu parametru siedlisko

Na większości badanych stanowisk (11) stan siedliska gatunku określono jako właściwy (FV) (ryc. 3). Tylko na pięciu stanowiskach stan jest gorszy – niezadowolający (U1), o czym zdecydował wskaźnik ekspozycja stanowiska (mikrosiedliska). Na przestrzeni dotychczasowych etapów prac monitoringowych widoczne są niewielkie zmiany w jakości siedliska (ryc. 7). W stosunku do poprzedniego etapu prac nastąpiła tylko jedna istotna zmiana: na żadnym stanowisku ocena siedliska tym razem nie spadła do poziomu U2. Zmniejszenie powierzchni siedliska może nastąpić nie tylko w efekcie wycinek. Może to być starzenie się krzewów, działalność bobrów, zacienienie lub zarośnięcie ich przez wyższą roślinność lub porosty opanowujące krzewy w wilgotnych lokalizacjach i zajmujące optymalne mikrosiedliska w obrębie krzewu.

W oparciu o wyniki monitoringu stan siedlisk gatunku w regionie biogeograficznym kontynentalnym należałoby ocenić jako właściwy (FV).

Ocena stanu siedliska w regionie kontynentalnym: FV

Tab. 5. Zestawienie ocen wskaźników stanu siedliska.

Wskaźnik	Liczba stanowisk z oceną			
	FV	U1	U2	XX
ekspozycja stanowiska	13	3	0	0
udział zarośli tarninowych	12	4	0	0

Ocena stanu parametru perspektywy ochrony

W 2023 r. perspektywy ochrony barczatki kataks na ponad połowie (68,7%) badanych stanowisk w regionie kontynentalnym oceniono jako niezadowolające, a tylko na blisko 1/5 stanowisk (18,7%) - jako właściwe. Biorąc pod uwagę wszystkie dotychczasowe etapy prac monitoringowych, można stwierdzić, że w badaniu w 2025 r. perspektywy ochrony gatunku zostały ocenione najślabiej (ryc. 3). W stosunku do poprzedniego etapu prac w 2023 r. na dwóch stanowiskach ocena perspektyw spadła z U1 do U2, a w stosunku do cyklu 2021 r. - na czterech stanowiskach. W przypadku Naroczyc szanse na przetrwanie gatunku są bardzo słabe z uwagi na wezbrania Odry (ostatnio we wrześniu 2024 r.) i zasolenie oraz zamulenie brzegu (lata 2022-2025). Natomiast na stanowisku Wrocław-Rędzin po raz pierwszy nie stwierdzono obecności barczatki kataks, a siedlisko gatunku ulega niekorzystnym zmianom degeneracyjnym na skutek intensywnego rolnictwa, mimo że powierzchnia (stanowiska) nie uległa zmianie.

Najlepiej rokującymi stanowiskami są Lubiatów-Głóska, Pątnów Legnicki oraz Kaczkowo, bo tylko tam podczas badań w 2025 r. stwierdzono obecność silnych populacji barczatki kataks, a perspektywy ochrony gatunku były na poziomie FV. Poza tymi lokalizacjami eksperci nie ocenili perspektyw ochrony barczatki kataks jako właściwe na żadnym innym stanowisku na Dolnym Śląsku i na Podkarpaciu. Na pozostałych stanowiskach o niższych ocenach tego parametru zdecydował stan populacji (nowe stanowiska bez potwierdzenia obecności gatunku) albo niezadowolający stan siedliska w powiązaniu z oddziaływaniami.

W oparciu o wyniki monitoringu perspektywy ochrony gatunku w regionie biogeograficznym kontynentalnym należałoby ocenić jako niezadowolające (U1).

Ocena perspektyw ochrony gatunku w regionie kontynentalnym: U1

Ogólna ocena stanu ochrony gatunku

Monitoring 16 stanowisk barczatki kataks, przeprowadzony w regionie biogeograficznym kontynentalnym w 2023 r., wykazał zły stan ochrony gatunku na

większości (75%) badanych stanowisk (ryc. 3). Decydujący dla złych ocen stanu ochrony był zły stan populacji gatunku, wynikający albo z braku stwierdzeń barczatki kataks na badanych stanowiskach, albo z jej niskiej liczebności względnej. Wyniki monitoringu w 2025 r. nie wskazują na lepszy stan ochrony gatunku w porównaniu z wynikami z poprzedniego badania (31,2% ocen U2). Zaszło zatem nieznaczne pogorszenie lub też nałożyły się dwa zjawiska: pogorszenie stanu populacji oraz długoterminowa fluktuacja liczebności, ponieważ wyniki dla stanu populacji w 2025 r. niemal „wróciły” do stanu z 2021 roku. Przewidywano to zresztą w poprzednim sprawozdaniu w 2021 r.: „zły stan może być zjawiskiem chwilowym, odzwierciedlającym jakieś niekorzystne dla gatunku zmiany mikroklimatyczne lub siedliskowe, nieobjęte badaniem, i jest prawdopodobne, że sytuacja gatunku się poprawi”. W świetle wyników monitoringu przeprowadzonego w 2025 roku stan ochrony gatunku w całym regionie biogeograficznym kontynentalnym należałoby ocenić jako zły (U2), a więc podobnie jak w poprzednim badaniu (2023). W ostatniej dekadzie brak publikacji, które rzucałyby światło na sytuację gatunku w Polsce.

Ogólna ocena stanu ochrony gatunku w regionie kontynentalnym: U2

Kierunek zmian: stan stabilny

5. Oddziaływania i zagrożenia wykazywane na stanowiskach

Stwierdzone oddziaływania

Najistotniejsze oddziaływanie, stwierdzane na przestrzeni wszystkich lat badań na większej liczbie stanowisk barczatki kataks w regionie kontynentalnym, ma charakter antropogeniczny; jest to stosowanie biocydów, hormonów i substancji chemicznych. W 2025 r. stwierdzono je na 7 stanowiskach, przy czym jego intensywność określono jako nieznaną. Stosowanie biocydów (insektycydów) jest istotnym z punktu widzenia gatunku oddziaływaniem, ponieważ silnie i bezpośrednio zagraża populacjom tego gatunku. Drugim co do znaczenia oddziaływaniem jest nawożenie (nawozy sztuczne) – 4 stanowiska, które też jest bezpośrednim zagrożeniem, gdyż gąsienice motyli nie tolerują nadmiaru związków azotowych w swoim pokarmie. Odpadki i odpady stałe, stwierdzone na 4 stanowiskach, stanowią kolejny nierozwiązany problem, podobnie jak nierodzące gatunki zaborcze oraz zasypywanie terenu, melioracje i osuszanie – po 2 stanowiska gatunku, przy czym ich negatywny wpływ na siedlisko ma również nieznaną intensywność.

Pozostałe oddziaływania, w większości o charakterze antropogenicznym, stwierdzane były tylko lokalnie, na pojedynczych stanowiskach (inne rodzaje praktyk rolniczych, żwirownie i piaskownie oraz drogi i autostrady, a także regulowanie/prostowanie koryt rzecznych i zalewanie). Intensywność tych oddziaływań określana była przeważnie jako nieznaną.

COPYRIGHT © GIOŚ

PRACA ZLECONA PRZEZ GŁÓWNY INSPEKTORAT OCHRONY ŚRODOWISKA

SFINANSOWANO ZE ŚRODKÓW NARODOWEGO FUNDUSZU OCHRONY ŚRODOWISKA I GOSPODARKI WODNEJ

Przewidywane zagrożenia

Najważniejsze zagrożenia dla siedlisk gatunku w regionie kontynentalnym pokrywają się w znacznym stopniu ze stwierdzanymi oddziaływaniami i pozostają generalnie podobne na przestrzeni dotychczasowych lat badań. W roku 2025 na niemal połowie stanowisk (7) przewiduje się zagrożenie związane ze stosowaniem biocydów, hormonów i substancji chemicznych. Na pięciu stanowiskach przewiduje się zagrożenia związane z nawożeniem, na pięciu z wypalaniem i sukcesją, na czterech z nierodzimymi gatunkami zaborczymi, na dwóch z zaśmiecaniem terenu i odpadami stałymi, a także gospodarką roślinnością wodną i przybrzeżną na potrzeby odwodnienia. Na pojedynczych stanowiskach przewiduje się problemy z funkcjonowaniem dróg, zabudową i zakłóceniami powodowanymi przez działalność człowieka oraz ze zmianami klimatu.

6. Stosowane i zalecane działania ochronne

W obecnej chwili (o ile wiadomo koordynatorowi i wykonawcom) nie są wykonywane żadne działania ochronne dla populacji tego gatunku. W przeszłości takie działania wykonywano w rezerwacie „Zbocza Płutowskie” (stanowisko Kiełp) oraz na stanowisku Kaczkowo (droga S-5), jednak w obu przypadkach ich realizacja (wycinka nadmiaru tarniny) nie przyniosła zauważalnie pozytywnych rezultatów dla obecności gatunku. Prowadzone na pierwszym z tych stanowisk zabiegi ochrony czynnej są nakierowane głównie na zachowanie muraw kserotermicznych. Potrzeba ochrony barczatki kataks jest uwzględniona częściowo, wycinka prowadzona była dotychczas zarówno w miejscach, gdzie stwierdzono obecność barczatki, jak i tam, gdzie jej nie stwierdzono (aż do roku 2025). Przerzedzenie zwartych zarośli tarninowych w niektórych miejscach transektu wydaje się zasadne ze względu na poprawę nasłonecznienia, może jednak prowadzić do zniszczenia gniazd lub złoż jaj barczatki, gdy nie prowadzi się tego zabiegu z udziałem nadzoru entomologicznego (Kuźmiński in. 2014).

Sugerowanym zaleceniem ochronnym może być odmładzanie zarośli tarninowych na stanowiskach, gdzie krzewy się wyraźnie starzeją, co można poznać po ich miejscowym zamieraniu oraz pokrywaniu się grubszych odgałęzień porostami. W takich miejscach należałoby krzewy wycinać u nasady (bez karczowania), aby dać im odrosnąć od części podziemnych. Po kilku latach niezakłóconego wzrostu, młode, luźne zarośla potomne zaczynają ponownie spełniać swoją funkcję siedliska lęgowego dla barczatki kataks. Należałoby przy tym pamiętać, aby wycinki starych tarnin dokonywać po sezonie lęgowym zarówno barczatki, jak i ptaków, czyli w okresie od połowy czerwca do połowy września.

Piśmiennictwo

1. Bury J. 2015. Nowe dane o występowaniu *Eriogaster catax* (Linnaeus, 1758) (Lepidoptera: Lasiocampidae) w południowo-wschodniej Polsce. Acta Entomologica Silesiana 23 (online 012): 1–10.
2. Bury J. 2018. Nowe stanowiska *Eriogaster catax* (Linnaeus, 1758) (Lepidoptera: Lasiocampidae) na Podkarpaciu. Wiad. Entomol. 37(2): 127.
3. Kuźmiński R., Malkiewicz A., Mazur A. 2014. Translocation of threatened localities of Eastern eggar (*Eriogaster catax* L., 1758) as a method of active species protection based on localities in Southern Wielkopolska. Acta Sci. Pol., Silv. Colendar. Rat. Ind. Lignar. 13(1), 15-23.
4. Malkiewicz A. 2015. Barczatka kataks w Krainie Łęgów Odrzańskich – występowanie, zagrożenia, zalecenia ochronne. W: Rzadkie i chronione zwierzęta Krainy Łęgów Odrzańskich - zagrożenia i perspektywy rozwoju. Kronika ŁO nr 1, Prochowice: 47-52.
5. Oleksa A. 2012. Barczatka kataks *Eriogaster catax*. W: Makomaska-Juchiewicz M., Baran P. (red.). Monitoring gatunków zwierząt. Przewodnik metodyczny. Część II. GIOŚ, Warszawa, s. 104–123